

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: J. C., zastoupený JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2019, č. j. 6 A 248/2016 – 73,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný zaslal žalobci sdělení ze dne 6. 12. 2016, č. j. PPR-17448-19/ČJ-2016-990140, jímž ho informoval o odložení žádosti o poskytnutí informací z důvodu nezaplacení požadované úhrady stanovené částky za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací podle § 17 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*informační zákon*“).

[2] V žádosti o informace požádal žalobce o seznam všech trestných činů evidovaných za posledních pět let předcházejících podání žádosti (od 16. 6. 2011 do 16. 6. 2016), a to v rozsahu: unikátní identifikátor trestného činu (například č. j., databázové ID aj.), čas (pravděpodobný) spáchání trestného činu, čas přijetí oznámení o trestném činu, typ oznamovatele (poškozený, svědek, policejní orgán aj.), typ trestného činu (například

dle takticko-statistické klasifikace používané Policií ČR), místo spáchání trestného činu (adresa, GPS souřadnice), způsobená škoda či jiný následek, užití zbraně (a případně jaké).

[3] Žalovaný vyčíslil částku za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací ve výši 25 827 649 Kč (ke způsobu výpočtu této částky viz odstavce [5] a [6] níže). Žalobce tuto částku v zákonné lhůtě neuhradil, proto žalovaný žádost odložil rozhodnutím, které dne 6. 12. 2016 poznamenal do spisu formou úředního záznamu (č. j. PPR-17448-18/ČJ-2016-990140); o této skutečnosti následně informoval žalobce výše uvedeným sdělením č. j. PPR-17448-19/ČJ-2016-990140 z téhož dne.

[4] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného o odložení žádosti žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 18. 1. 2019, č. j. 6 A 248/2016 – 73, zamítl jako nedůvodnou.

[5] Městský soud nejprve uvedl, že spornou otázkou je, zda byla předepsaná úhrada odůvodněna v souladu se zákonem, respektive zda bylo dostatečně zdůvodněno splnění zákonných podmínek pro vyčíslení nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Naopak se nezabýval věcnými důvody pro poskytnutí či neposkytnutí informací, neboť je nepovažoval v této fázi řízení za podstatné. Konstatoval, že žalobce požadoval sdělení osmi určitých údajů o každém z 1 543 485 trestných činů za období pěti let (tj. celkem 12 347 880 údajů). Ztotožnil se s názorem žalovaného, že u každého údaje by bylo třeba posoudit, zda jeho poskytnutím nebudou ohrožena práva třetích osob či probíhající vyšetřování.

[6] Městský soud dále uvedl, že *mimořádně rozsáhlé vyhledání informací* je neurčitým právním pojmem a bylo na žalovaném jako povinném subjektu, aby posoudil, zda lze daný skutkový stav podřadit pod obsah tohoto neurčitého pojmu. Rekapituloval úvahu žalovaného, že shromáždění požadovaných údajů o jednom trestném činu si vyžádá přinejmenším $8 \times 30 = 240$ sekund, tj. celkem 4 minuty. Celková doba potřebná k vyhledání a shromáždění požadovaných údajů o 1 543 485 trestných činech evidovaných v období od 16. 6. 2011 do 16. 6. 2016 činí $1\,543\,485 \times 4 = 6\,173\,940$ minut, tj. 102 899 hodin. Žalovaný shledal, že se v tomto případě o mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací ve smyslu ustanovení § 17 odst. 1 informačního zákona jedná a požadoval úhradu v částce 25 827 649 Kč, jelikož dle sazebníku úhrad za poskytování informací v organizační složce státu Ministerstvo vnitra činí náklady na celou hodinu mimořádně rozsáhlého vyhledávání 251 Kč.

[7] Městský soud tento výpočet nákladů posoudil jako zákonný, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí řádně vyložil, jak byla úhrada vyčíslena. Uvedený čas čtyř minut na vyhledání a kontrolu informací soud označil za přiměřený.

[8] V žalobě žalobce rovněž poukázal na interní informaci žalovaného ze dne 30. 8. 2016, č. j. PPR-17448-11/ČJ-2016-990140 (dále jen „*interní informace*“), kde byly uvedeny tři varianty vyřízení žádosti o informace – (a) poskytnutí daných údajů o trestných činech, (b) vyřízení údajů policejními orgány, které údaje *ad hoc* posoudí, a (c) vyčíslení nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. V této interní informaci bylo též uvedeno, že údaje lze relativně snadno strojově získat z informačního systému

pokračování

provozovaného Policií České republiky. Městský soud v reakci na to poukázal na jinou část interní informace, kde žalovaný uvedl, že údaje nejsou statistického charakteru, protože se vztahují ke konkrétnímu času a místu a umožňují v některých případech identifikaci osob zúčastněných na trestním řízení. Soud pak zdůraznil, že povinný subjekt má volnost v mezích zákona o žádosti rozhodnout. Pokud tohoto prostoru využije a řádně své rozhodnutí odůvodní, nezbývá zde pro soud prostor pro změnu takové úvahy.

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Za první důvod označuje to, že městský soud „formálním přepočítáním kalkulace“ dospěl k nespravedlivému rozhodnutí. Stanovená výše úplaty v částce 25 827 649 Kč je omezením práva na přístup k informacím a vytváří ekonomickou bariéru, která je pro naprostou většinu žadatelů nepřekonatelná. Jedná se proto o omezení ústavního práva na informace dle čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“).

[11] Druhý důvod kasační stížnosti spatřuje v tom, že „ze spisu“ vyplývá možnost, jak mohl žalovaný stěžovateli relativně snadno vyhovět. Již v řízení před městským soudem stěžovatel poukázal na interní informaci žalovaného. Až v průběhu řízení před soudem žalovaný upřesnil, že databáze, kterou má k dispozici a která umožňuje strojové filtrování, obsahuje sedm z osmi požadovaných údajů (neobsahuje pouze čas přijetí oznámení o trestném činu – k požadovaným údajům viz odstavec [2] výše).

[12] Za těchto okolností má stěžovatel za to, že odložení jeho žádosti bylo předčasné. Městský soud se přitom „odmítl zabývat“ otázkou, zda a jaká kombinace údajů může vést ke ztotožnění poškozených či k ohrožení vyšetřování. Spokojil se jen s konstatováním, že ob stojí obecné závěry žalovaného, že dané informace nemohou být poskytnuty. Tyto závěry žalovaného jsou nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neuvádí konkrétní důvod nebo příklad takového ztotožnění. V návaznosti na to proto stěžovatel nemůže reagovat upřesněním své žádosti.

[13] Stěžovatel městskému soudu též vytýká, že „ignoroval“ jeho tvrzení, že pokud by dříve znal okolnosti, o kterých se žalovaný zmínil až v řízení o žalobě, netrval by na poskytnutí informací o čase a přesné adrese spáchání trestného činu.

[14] Závěrem stěžovatel poukazuje na „faktor plynutí času“. Dle jeho úvah nejpозději k 16. 6. 2019 by došlo k promlčení u všech trestných činů za období, za které stěžovatel informace požadoval a u nichž horní hranice trestní sazby činí méně než tři roky. S postupujícím plynutím času převládá právo veřejnosti na informace nad zájmem na nerušeném průběhu vyšetřování, neboť trestné činy, jichž se žádost o informace týká, by již měly být prověřeny.

[15] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na to, že je jeho povinností, aby v informacích vyhledal ty, které nemohou být ze zákonných důvodů zveřejněny, a oddělil je od těch, které zveřejněny (a tedy i poskytnuty) být mohou. Vzhledem

k rozmanitosti informací toto rozlišení nelze provést strojově, ale je třeba, aby jej provedly policejní orgány, které se evidovanými trestnými činy zabývaly.

[16] Upozorňuje též na to, že sám nebrání veřejnosti v přístupu ke statistickým údajům o stavu kriminality a dané údaje zveřejňuje nebo poskytuje ke zveřejnění (zde odkazuje na webovou stránku www.mapakriminality.cz). Informace požadované stěžovatelem však nemají charakter agregovaných statistických údajů, ale jde o údaje určené individuálně. Proto by zpřístupnění těchto údajů mohlo vést k identifikaci osob zúčastněných na trestním řízení nebo k ohrožení a případně i zmaření účelu trestního řízení.

[17] Za nepravdivá označuje žalovaný tvrzení stěžovatele, že ten se až v průběhu řízení před městským soudem dozvěděl, jaké informace má žalovaný k dispozici. Dále rozporuje tvrzení stěžovatele, že neuvedl konkrétní příklady, jaká kombinace údajů by mohla vést k identifikaci poškozených či k ohrožení vyšetřování. V této souvislosti odkazuje na konkrétní listiny ve správním spise. S ohledem na rozdílný stav a vývoj trestního řízení v jednotlivých věcech však žalovaný považuje za vyloučené, aby definoval všechny myslitelné kombinace údajů, jejichž zveřejnění by mohlo mít nežádoucí důsledky. Právě proto nelze provést selekci údajů strojově.

[18] Závěrem žalovaný uvádí, že ani „faktor plynutí času“, namítaný stěžovatelem, ho nezbavuje povinnosti postupovat při poskytování informací o trestním řízení a osobách na něm zúčastněných v souladu s ustanovením § 8a zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), případně se zákonem č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže).

[19] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného replikou, k níž připojil příspěvek M. Š. a J. J. „Zveřejnění dat o kriminalitě na úrovni ulic – návrh na řešení pro města v Česku“, přednesený na VI. ročníku Kriminologických dnů 2018. V něm autoři podle stěžovatele vysvětlují veřejný zájem na poskytnutí informací o kriminalitě a nabízejí způsob anonymizace chránící oběti trestné činnosti. Stěžovatel kromě toho v replice zopakoval, že žalovaný až v průběhu soudního řízení konkretizoval, jaké údaje nelze získat z jeho informačního systému. Podle něj se žalovaný intenzivně zabýval jen tím, jak žádosti nevyhovět, místo toho aby hledal cestu, jak jí vyhovět alespoň zčásti.

[20] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínky vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[22] Ze systematického hlediska je nejprve vhodné zabývat se kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku městského soudu. Stěžovatel sice své kasační důvody podřazuje pouze pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nicméně pokud tvrdí, že se městský soud nevypořádal s některými jeho žalobními námitkami či tvrzeními, *de facto* tím tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Ze zásady *iura novit curia* přitom vyplývá, že podřazení kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je věcí právního hodnocení věci kasačním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[23] Stěžovatel konkrétně namítá, že se městský soud nevypořádal (a) s otázkou, zda a jaká kombinace údajů může vést ke ztotožnění poškozených či k ohrožení vyšetřování; a (b) s tvrzením, že stěžovatel netrvá na poskytnutí informací o čase a přesné adrese spáchání trestného činu.

[24] Co se týče otázky sub (a), sám stěžovatel cituje z napadeného rozsudku pasáž, ve které městský soud k otázce možného ztotožnění poškozených či k ohrožení vyšetřování uvedl, že „[d]le názoru soudu tak bohatě postačí dílčí obecné závěry povinného subjektu obsažené ve správním spise, že některé požadované informace o některých trestných činech samy o sobě, nebo ve spojení s dalšími požadovanými informacemi nemohou být z různých důvodů poskytnuty“. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že z textu žaloby ověřil, že stěžovatel v žalobě nepožadoval, aby městský soud řešil otázku „zda a jaká kombinace údajů“ může vést ke ztotožnění poškozených či k ohrožení vyšetřování. Proto tuto otázku neřešil v napadeném rozsudku ani městský soud. S žalobním tvrzením, jímž stěžovatel vyjádřil nesouhlas se závěry žalovaného (odstavec 17 žaloby), se však soud v napadeném rozsudku vypořádal.

[25] Co se týče tvrzení sub (b), stěžovatel v dané části kasační stížnosti připouští, že městský soud pojednal o tom, že určité údaje (o čase a adrese spáchání trestného činu) lze zjistit z trestních spisů, byť za cenu mimořádně rozsáhlého vyhledání informací. Podle názoru stěžovatele však měl městský soud také výslovně reagovat na tvrzení stěžovatele, že by za těchto okolností na poskytnutí těchto údajů netrval. Nejvyšší správní soud z textu žaloby ověřil, že v jejím odstavci 16 stěžovatel uvedl, že žalovaný jako povinný subjekt mohl žádosti vyhovět částečně a poukázal na znění své žádosti o informace, kde vyslovil pochopení, pokud žalovaný „zdůvodněně“ vyloučí z poskytnutí určité informace kvůli ochraně poškozených či probíhajícímu vyšetřování.

[26] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že městský soud zcela pochopitelně reagoval především na hlavní jádro žalobní argumentace, které spočívalo v tom, že žalovaný mohl všechny (nebo téměř všechny) informace strojově získat a stěžovateli poskytnout, aniž by mu vznikly vyčíslené náklady. Právě do tohoto kontextu patří i zmínka stěžovatele, že by eventuálně na kompletním poskytnutí informací netrval; navazuje totiž na tvrzení, že všechny žádané údaje (s výjimkou jednoho, respektive v pozdějších podáních žalobce připouští, že s výjimkou dvou údajů) lze relativně snadno strojově získat (odstavec 15 žaloby). V odstavci 33 napadeného rozsudku městský soud tuto argumentaci (o relativní

snadnosti poskytnutí informací) shledal nedůvodnou a podrobně ji vypořádal. Pokud výslovně nereagoval na zmínku stěžovatele, že na poskytnutí jednoho údaje (případně dvou údajů) by netrval, nezakládá to vadu nepřezkoumatelnosti, neboť – jak bylo uvedeno – na podstatnou otázku městský soud řádně odpověděl.

[27] Zdejší soud ani v jiných ohledech napadený rozsudek neshledal nepřezkoumatelným, tato námitka tedy není důvodná.

[28] Co se týče kasační argumentace týkající se vlastního právního posouzení věci, Nejvyšší správní soud předesílá, že obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (srovnej např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42).

[29] Stěžovatel svým prvním kasačním důvodem obecně brojí proti kalkulaci nákladů ze strany žalovaného, kterou městský soud aproboval. Stěžovatel doslova hovoří o „*formálním přepočítání kalkulace*“ ze strany městského soudu. Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že z textu žaloby ověřil, že stěžovatel proti konkrétním krokům výpočtu nákladů ze strany žalovaného nebrojil. Omezil se na obecné tvrzení, že je požadavek na úhradu částky „*účelový s cílem zabránit žadateli v přístupu k informacím*“. Ani v kasační stížnosti nepředkládá žádné konkrétní argumenty proti kalkulaci nákladů a v zásadě jen opakuje své žalobní tvrzení o účelovosti určení nákladů a obecně z toho dovozuje omezení svého práva na informace dle čl. 17 odst. 4 Listiny. Ani svoji ústavněprávní argumentaci stěžovatel nijak nerozvinul.

[30] Městský soud na tvrzení o účelovosti jednání žalovaného reagoval v odstavci 50 napadeného rozsudku. Uvedl mimo jiné, že „*[v] postupu žalovaného nelze spatřovat účelové jednání, jímž by bylo bráněno veřejnosti v přístupu k informacím, jelikož sám žalovaný toto své poslání vůči veřejnosti naplňuje, když zveřejňuje statistické údaje o stavu a vývoji kriminality na území České republiky. Děje se tak (...) prostřednictvím tzv. Mapy kriminality (dostupné na: <http://mapakriminality.cz/>)*“. K tomuto argumentu však stěžovatel v kasační stížnosti nic neuvedl.

[31] Nejvyšší správní soud tedy může na takto obecnou kasační námitku dát pouze obecnou odpověď. Kromě poukazu na samotnou výši vyčíslených nákladů stěžovatel nepředložil žádné další tvrzení na podporu své teze o účelovosti či neústavnosti postupu žalovaného. Je evidentní, že náhrada nákladů převyšující 25 milionů Kč je objektivně vysoká. Žalovaný však tuto částku podložil racionální kalkulací, kterou přezkoumal a s uvedením konkrétních důvodů i aproboval městský soud. Nejvyšší správní soud tomuto postupu nemá co vytknout. Lze k tomu jen pro úplnost dodat, že stejně jako je vysoká částka vyčíslených nákladů, je značně objemný i rozsah údajů, které stěžovatel vyžadoval po žalovaném jako povinném subjektu.

pokračování

[32] Ve druhé kasační námitce stěžovatel uvádí, že „ze spisu“ plyne možnost, jak mohl žalovaný stěžovateli „relativně snadno“ vyhovět. Poté opakuje žalobní argumentaci, v níž poukázal na interní informaci (viz odstavec [8] výše).

[33] Na tuto žalobní argumentaci městský soud reagoval v odstavci 47 napadeného rozsudku, kde uvedl, že žalobce necitoval z interní informace v celém rozsahu. K tomu soud citoval jinou pasáž této informace, v níž žalovaný vysvětloval, proč požadované údaje nelze pokládat za údaje statistického charakteru a bude tedy nutné je *ad hoc* hodnotit z hlediska ohrožení práv třetích osob. Dále městský soud uvedl, že nelze pominout skutečnost, že žalovaný jako povinný subjekt má co do volby vyřízení žádosti určitou volnost danou zákonnými mantinely, jak s žádostí naloží. Stěžovatel na tuto argumentaci v kasační stížnosti nereaguje. Nejvyšší správní soud ji přitom považuje za srozumitelnou a věcně správnou. Ani tato kasační námitka tak není důvodná.

[34] Stěžovatel dále vytýká městskému soudu, že neuvedl konkrétněji, zda a jaká kombinace údajů může vést ke ztotožnění poškozených či k ohrožení vyšetřování. Totéž stěžovatel v žalobě vytýkal i žalovanému.

[35] Podle § 8a odst. 1 trestního řádu *při poskytování informací o své činnosti veřejnosti orgány činné v trestním řízení dbají na to, aby neobhrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen (§ 2 odst. 2). V přípravném řízení nesmějí zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti osoby, proti které se vede trestní řízení, poškozeného, zúčastněné osoby a svědka. Podle odstavce 2 téhož ustanovení při poskytování informací podle odstavce 1 orgány činné v trestním řízení zvlášť dbají na ochranu osobních údajů a soukromí osob mladších 18 let.*

[36] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že z výše citovaných zákonných ustanovení pro poskytování informací o trestním řízení je patrné, že žalovaný je omezen v poskytování informací s ohledem na tam uvedené principy (presumpce neviny) a zájmy (ochrana soukromí – zjištění totožnosti určitých osob a zvláštní ochrana mladistvých a nezletilých). Pokud se tedy aplikují tato omezení na stěžovatelem požadovaný objem informací, je bez dalšího zjišťování patrné, že sdělením tohoto rozsahu informací uvedené principy a zájmy mohou být dotčeny. Lze též přisvědčit městskému soudu, že postačovalo, pokud žalovaný ve svém rozhodnutí na tyto podmínky poskytnutí informací poukázal.

[37] Konkrétně je pak zřejmé, že uvedení času a místa spáchání trestného činu a ve spojení s dalšími individualizujícími okolnostmi (např. zda byl trestný čin spáchán se zbraní) může vést – zejména v menších obcích či v místech s jinak velmi nízkou hladinou kriminality – k identifikaci konkrétních osob zúčastněných na řízení. Některé z nich navíc mohou být mladší osmnácti let. K tomu již není nutné uvádět kazuistické příklady (jak požaduje stěžovatel) či konkrétní „kombinace údajů“, které by ještě zřetelněji uvedený problém osvětlily.

[38] Nejvyšší správní soud podotýká, že podpůrně lze poukázat i na judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“), podle níž je aplikováno objektivní pojetí

osobního údaje, jako údaje, z něhož je fyzická osoba určitelná (viz například rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 20. 12. 2017, *Peter Nowak v. Data Protection Commissioner*, věc C-434/16, odst. 34; k zajištění vysoké ochrany osobních údajů viz rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 5. 2014, *Google Spain*, věc C-131/12, odst. 66, a další judikatura v něm uvedená). Nejvyšší správní soud považuje za možné, ba velmi pravděpodobné, že z kombinace požadovaných údajů by byly některé osoby v případě některých konkrétních trestných činů určitelné a žalovaný by tak předával stěžovateli osobní údaje bez souhlasu subjektů údajů. Potom však platí, že „[p]ovinný subjekt musí odstranit jakýkoli údaj, jenž by mohl zjevně vést k identifikaci dotčené osoby. Jinak řečeno, musí zajistit anonymitu dotčených osob“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 9 As 359/2017 – 51). Žalovaný řádně vyčíslil náklady na postup, v němž by tyto údaje prověřil a ze zpřístupnění by je případ od případu vyloučil. Jak je uvedeno výše, tento výpočet aproboval městský soud a stěžovatel k samotnému výpočtu nic nenamítá. I tato kasační námitka je tedy nedůvodná.

[39] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje ani názoru stěžovatele, jenž naznačuje, že bylo chybou žalovaného (a následně i městského soudu, pokud s jeho postupem souhlasil), jestliže se nesnažil rozsah požadovaných položek údajů sám aktivně omezovat a „vybrat“ tak, aby v souladu se zákonnými omezeními informace mohly být poskytnuty. Činnost povinného subjektu je vymezena rozsahem žádosti o poskytnutí informací a ten je obsahem žádosti v zásadě vázán (§ 4 a § 4a informačního zákona). Není jeho úlohou, aby za žadatele domýšlel, jaké informace – jiné, než výslovně požadované v žádosti, avšak v určité míře podobné těm požadovaným – lze poskytnout tak, aby určitý záměr žadatele byl splněn. Ostatně, žadatel svoji žádost nemusí nijak odůvodnit a záměr žadatele povinnému subjektu nemusí být znám. Stěžovatel v žádosti o poskytnutí informací ze dne 16. 6. 2016 žádný záměr nebo účel, k jehož naplnění mají poskytnutá data sloužit, neformuloval. Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

[40] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014 – 23, „[j]e však třeba si uvědomit, že v daném případě nebyla ve skutečnosti požadována úhrada 'za anonymizaci' daných rozhodnutí, jak tuto úhradu nepřesně označil žalovaný, ale (...) spíše úhrada za vyhledání ve všech požadovaných rozhodnutích případných informací, které nelze podle § 7, § 8a, § 9, § 10 a § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout (zejména informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, pokud by jejich poskytnutí bylo v rozporu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu – viz § 8a cit. zákona). Je zřejmé, že přítomnost takových údajů nelze v žádném ze soudních rozhodnutí předem vyloučit, je tedy v každém případě třeba tato rozhodnutí důkladně projít (pročíst) a identifikovat tyto případné údaje, které poskytnuty být nemohou a které tedy mají být v poskytnutých kopiích anonymizovány, resp. znečitelněny. Tuto činnost, která může být v případech delších soudních rozhodnutí čítajících desítky stran značně časově náročná, tedy musí pracovníci povinného subjektu vykonat v každém případě, i tehdy, pokud nakonec po této kontrole požadovaných soudních rozhodnutí vyjde najevo, že žádné takové údaje, které by měly být znečitelněny, neobsahují. Úhrada na tuto kontrolu, požadovaná v případě zvlášť rozsáhlých soudních rozhodnutí, tedy musí být, neuspěje-li žadatel v plném rozsahu se stížností proti této úhradě u nadřízeného orgánu, nejprve zaplacená, aby z provedení této kontroly teprve vyplynulo, zda, případně v jakém rozsahu je nutné poskytnutí informací obsažených v požadovaných soudních rozhodnutích odepřít a vydat o tom rozhodnutí o částečném

pokračování

odmítnutí žádosti. Proti tomuto rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti je, jak již bylo řečeno, přípustné odvolání, ale ani v případě jeho plného úspěchu by nebylo možné říci, že by úhrada nákladů spojených s uvedenou kontrolou poskytovaných soudních rozhodnutí byla zbytečná či neoprávněná.“

[41] Citované závěry lze analogicky aplikovat i na nyní projednávanou věc, jakkoli se v judikovaném případě jednalo o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu a předmětem žádosti o informace bylo poskytnutí tří rozhodnutí Okresního soudu v Liberci v trestní věci a jednoho rozhodnutí odvolacího soudu. Výše citovaná pasáž odpovídá na námitku stěžovatele, že odložení jeho žádosti o informace bylo předčasné. Je evidentní, že žalovaný by musel v obrovském množství údajů, které stěžovatel požadoval, nejprve vyhledat ty, které ze zákona poskytnout nemůže, a teprve poté by mohl informace v určité podobě předat stěžovateli. Je nerozhodné, zda by po této fázi následovalo zpřístupnění všech požadovaných informací, nebo toliko jejich části, popsána vyhledávací fáze by musela proběhnout tak jako tak a byla by spojena s nepřiměřenou zátěží pro žalovaného. Ten proto postupoval racionálně, jestliže vypočetl, jaké náklady by mu tato vyhledávací činnost přinesla, a předepsal jejich úhradu stěžovateli. Pokud by postupoval tak, že by nejprve všechny požadované informace vyhledal, následně vytrídil tak, aby jejich poskytnutím neohrozil zákonem chráněné zájmy, a teprve poté rozhodoval, jaké náklady mu tím vlastně vznikly, byl by tím logicky smysl § 17 odst. 1 informačního zákona popřen. Stěžovatel by následně takto vzniklé náklady nebyl povinen hradit a žalovaný by neměl rozsáhlou vyhledávací činnost nijak kompenzovanou. V případě mimořádně rozsáhlého vyhledání informací proto musí být úhrada na kontrolu údajů zaplacená předem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, č. j. 6 As 63/2020 – 18).

[42] Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelova námitka ohledně „faktoru plynutí času“ (tedy že by některé trestné činy, jichž se požadované informace týkají, měly být nejpozději k 16. 6. 2019 již promlčeny; viz odstavec [14] výše) nemá – ani v hrubých obrysech – předobraz v žalobě. Jedná se tedy o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nad rámec nutného pak Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že správní soud přezkouvává správní rozhodnutí zásadně dle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný jako povinný subjekt rozhodl dne 6. 12. 2016. Následné plynutí času tak již nemůže mít vliv na posouzení věci.

[43] K článku o zveřejňování údajů o kriminalitě, ze kterého stěžovatel citoval v replice (viz odstavec [19] výše), zdejší soud uvádí, že nikterak nezpochybňuje existenci veřejného zájmu na poskytování informací o trestné činnosti ze strany žalovaného a dalších subjektů. Jak již však bylo řečeno, žalovaný určité informace o kriminalitě v souladu se zákonem pravidelně zveřejňuje. Jistě existuje mnoho dalších cest či variant, v jakých se dají údaje o spáchaných trestných činech poskytovat veřejnosti, která je pak může dále využívat, avšak musí se tak dít v souladu s právními předpisy, které akcentují rovněž zájem na řádném prošetření trestné činnosti a zájem na ochraně údajů o osobách zúčastněných na trestním řízení. Žalobce opomíjí, že žalovaný mu neodmítl poskytnout požadované informace, pouze mu osvětlil, že před jejich poskytnutím je musí odpovědné osoby vyhledat, utřídit a prověřit, což by pro žalovaného znamenalo nadměrnou časovou zátěž,

která se vymyká jeho běžné agendě, respektive není součástí jeho obvyklé agendy související s poskytováním informací veřejnosti. Proto bylo namístě, aby žalovaný požadoval za splnění tohoto úkolu úhradu nákladů spojených s mimořádně rozsáhlým vyhledáním informací. V tomto směru soud uzavírá, že na věc je rovněž nutné nahlížet optikou toho, že primárním úkolem Policie ČR je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropské unie nebo mezinárodními smlouvami (srovnej § 2, věta druhá zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky).

[44] Nejvyšší správní soud konstatuje, že napadený rozsudek městského soudu je v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[45] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovaný náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 24. září 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu